

SUMARI

1. Un estrany cau de bandits.....	9
2. La batuda i en Fanfàrries inquiet.....	27
3. La droga mata i la policia ensuma.....	47
4. Un descobriment i l'alegria del Cialis.....	65
5. Un assalt perfecte i un altre d'imperfecte.....	89
6. Engany mortal i la caritat d'en Cisquet.....	125
7. Una revetlla de mort.....	161
8. Obres d'art i el Datsun.....	173
9. Noces d'argent que acaben amb trets.....	203
10. Una limusina inspiradora.....	239
11. Quan la feina és quelcom seriós.....	261
12. Qualsevol història és un conte de fades.....	285

UN ESTRANY CAU DE BANDITS

QUI PUJA AL PUNT MÉS ALT DE MONTSANTO, una nit sense lluna, troba un petit i discret corriol de terra batuda, encaixat entre bells pins i cedres d'aspecte seriós, que desemboca en un mirador natural, envoltat de bruc, on el cel es revela amb la seva major esplendor. Els llums de la ciutat embruten el firmament, però des d'allà, des d'aquell punt alt, solitari, la Via Làctia val la mida de la seva bellesa, feta de llumetes intenses, que són l'empedrat del cel, i les constel·lacions, vanitoses, assumeixen la seva pròpia identitat. Entre aquestes, hi ha la més cobejada: l'Óssa Menor, apuntada a la cua per l'Estrella Polar, senyal brillant i exacte, far de pelegrins, mariners i viatjants que han creuat els camins que la vida ha construït al llarg de tots els temps del Temps. Indica el Nord i no trobar-la significa perdre's, destins trastornats, somnis sense sentit, passes errants sense fam d'infinit, necessitades de l'instant, sense memòria i incapaces d'orientar el futur. Per tot això, només l'excés poètic explica el nom atorgat a la comunitat que va créixer en perpendicular a l'estrella, sobre aquell turó més allunyat que es veu més enllà de Lumiar. L'anomenaren el barri de l'Estrela Polar. El camí per arribar-hi és costerut i la cintura de canyissos salvatges el fa discret, amagat dels carrers i de les avingudes de major trànsit. Quan acaba la carretera de quitrà

cal atacar el camí de terra costa amunt, i de sobte apareix un petit conglomerat de cases tan unides entre elles que sembla un fortí. En lloc de murades hi ha un marc atapeït de pins salvatges que protegeix el llogaret vell, sense harmonia, teulades arreglades amb llautó i finestres baixes, on s'armen estenedors amb roba estesa, resseca i vella. Aquest carrer és famós perquè hi neixen els remolins de pols més vigorosos de tota la ciutat, desemboca en una àmplia plaça vigilada dia i nit per un gos vagabund, ja vell, que tremola de fred, que aprofita tots els espais de sol per enroscar-se, dormitant però sempre vigilant, amb l'orella parada, guardià solitari de l'Estrella Polar.

No existeixen censos fiables però es creu que hi resideixen prop de mil ànimes. Gent pobra, plena de rues, memòries doloroses i cabells blancs, que alguna vegada va tenir somnis. Ara s'han rendit. Sobreviuen amb pensions miserables i xiuxiuegen a la porta de la veïna, tot i que els homes prefereixen freqüentar l'Àliga, el cafè de la plaça, amb una terrassa on hi fa ombra una enorme parra, que té un futbolí i dos jocs de cinquet. Es rendiren quan els abandonà la força o foren acomiadats. L'Estrella Polar es va convertir, llavors, en l'últim cau per escapar a la fam i retrobar bocins de vida que s'evocuen com si fossin present, memòries de confiança que aparentaven conviccions sobre altres camins per recórrer. Però un cop arribats allà ja no queden més camins. Tot acaba en el límit del carrer que de la plaça surt en direcció a ponent, i la mort, asseguda més enllà dels canyissars, vigila dia i nit, carregant aquells a qui la fam i la droga consumiren fins al final.

La nostra història comença aquí. En aquesta illa desconeguda, envoltada per la ciutat, on puja una furgoneta que distribueix pa fresc, magdalenes i boles de crema; on dia sí i dia no apareix el peixater en una moto amb una caixa de verats o de sardines com a acompanyants i on el carter necessita bones cames perquè la bicicleta venci la barda abans d'entregar les cartes certificades amb les pensions i les jubilacions. Però no són els únics que puguen el turó. Cada dia una multitud

de toxicòmans van com poden fins allà dalt a buscar la seva dosi de cocaïna, d'heroïna o de pastilles per fer speed. Pugen en bandades.

De vegades, en parelles. Els més penjats puguen sols, fent tentines, necessitats de punxar-se abans que el dolor i el deliri els vencin i els deixin defallits, estesos, desitjosos de qualsevol senyal, encara que no sigui feliç.

Després de l'entrada al poblat, on hi ha una roca enorme darrere de la qual corre un desguàs pudent a cel obert, els penjats poden satisfer les seves necessitats. Normalment són en Sandvitx i en Necas els qui porten el negoci allà. En Sandvitx és negre i els cascos de l'ipad mai li abandonen el cap i quasi mai parla. En Necas és alt, un xaval guapo, amb els cabells i els ulls d'atzabeja. La penya que puja per comprar es decideix per la merda de l'un o de l'altre. No saben que tota és la mateixa. Així com les paperines o els somnífers que, ja a la plaça, passen la Manuela o en Pepet Gitano.

De vegades hi ha moguda. És un negoci en el qual es corre el risc d'emportar-se decepcions. La penya ve penjada, implora i suplica per una dosi amb una promesa de pagament, el venedor no vol fiar, els ànims s'exalten i llavors, miraculosament, el grup s'ajunta i foragita a puntades o a trets el qui intenta ser deshonest. Tots els ionquis saben dues coses sobre el funcionament d'aquest mercat: aquí no es fia i s'accepta només or o diners i, d'altra banda, la garantia que sigui quin sigui el producte, des de la pedra de haixix fins a les *moonrocks*, no hi ha trampa ni droga adulterada. Destaca per la seva qualitat. Que no se sorprengui doncs, el lector, si fos el cas, que malgrat la misèria extrema del poblat i de l'atmosfera fètida, sigui el centre comercial més buscat de la ciutat. A aquests quatre nois encara hi hem d'afegir la Clara, que és la més jove, amb catorze anys, en Cisquet i, comandant tota aquesta quadrilla, el veritable encarregat que controla les compres i vendes. És dur malgrat l'aspecte escardalenc. Després d'haver-se fet dir Superman, s'ha rebatejat amb el nom d'un

heroi més actual. Ara respon per Batman i farà vint-i-sis anys el Nadal si cap bala perduda no el troba distret. Per sobre seu només hi ha la Diana, l'autoritat i els capricis de la qual ningú no discuteix. És la deessa major, discreta i bella. Un any més vella que en Batman. I té fama de regir els destins gràcies als poders fabulosos acumulats al llarg dels anys, de contactes privilegiats amb qui encarrega crims i amb els receptors de fortunes immenses.

La Diana es va convertir en la cap de la banda el dia en què va matar en Bifanas amb la seva pròpia pistola. Una propietat que només era una manera de parlar. En Bifanas l'havia robada a un policia que havia parat a menjar durant una patrulla a un restaurant d'Odivelas i s'havia despistat. La Diana la va rebre com a herència en el moment en què el xaval va caure cap al costat amb la bala que ella li entaforà al pit. Tenia l'edat de la Clara quan va conquerir el ceptre i, amb el decurs dels anys, va anar refinant l'equip, allunyant els viciats i els llenguallargues, depurant la raça, com li agradava dir, fins arribar al grau de perfecció i solvència dels que ara treballaven amb ella.

Hem d'abandonar, de moment, aquesta descripció introductòria. És que en Drac i el seu equip de lladres, gent sense por, coneguda per la brutalitat dels seus assalts, acaba de passar cap a l'Àliga i ningú encara no ha oblidat la darrera vegada que varen visitar l'Estrella Polar. La lluita entre les dues bandes va obligar a una càrrega policíaca i a la presència dels bombers per apagar els diferents incendis que es produïren al voltant de la plaça. Encara avui es veuen les marques disfressades amb taulons ajuntats de manera basta i amb llargs bocins de plàstic cobrint antigues teulades delmades pel foc.

En Cisquet va deixar la cervesa que bevia quan va veure la banda del Drac pujant el carrer cap a la plaça. Entre dents va mormolar a en Necas i a la Manuela, que eren al davant:

—No mireu cap enrere, però ve el pocavergonya del Drac amb la seva tropa. Tindrem sarau, sarau del gran.

—Avisa la Diana. Ràpid! —va demanar en Necas en sordina.

D'amagatotis es va escapar en direcció oposada, fregant la paret per no ser vist, va passar al costat de la Clara i d'en Pepet Gitano, que venien dosis en un porxo, i els va avisar:

—Obriu-vos. En Drac ha arribat —tots dos acomiadaren ràpidament els penjats i varen córrer darrere d'en Cisquet.

La banda vestia amb jaquetes texanes carregades de xapes que les adornaven, tenien el cap rapat i el cap mostrava els braços tatuats. Eren sis. Tots més vells i corpulents que en Necas i la Manuela, que entretant pagaven apressadament i posaven l'amo de l'Àliga en alerta.

—Ves amb compte. En Drac està arribant.

En Fanfarries, estafador i carterista jubilat, ara gerent del cafè més freqüentat de l'Estrella Polar, va notar que les mandíbules li tremolaven.

—Hi haurà merder. Quan aquests bandits venen aquí sempre hi ha merder i jo em foto perquè beuen fins afartar-se i no paguen. Quina vida és aquesta? Quina merda de vida? —es lamentava mentre, amb la velocitat dels seus dits entrenats per sostreure carteres, amagava les millors ampolles de whisky i brandi que tenia exposades.

En Necas i la Manuela sortien en el moment en què, amb gran cridòria, el grup seia a la terrassa i en Drac, amb passes mesurades i la camisa oberta, exposava el pit ple de pèl obscur a en Fanfarries. Mastegava amb insistència un xiclet.

—Ei, mitja merda, tens cervesa o aquesta barraca està arruïnada? —va demanar, autoritari. El propietari del cafè es va girar i quan el veié somrigué d'orella a orella:

—Mira qui hi ha. En Drac! Quant de temps feia que no et veia. Tu no envelleixes, cabró. De veritat t'ho dic, que no envelleixes. Quan vàrem complir condemna junts a Vale dos Judeus sí que anaves de caiguda. Me'n recordo prou bé. De caiguda, però ara, tants anys després, sembla que en lloc d'envellir et fas jove.

Títol original en portuguès:

O bairro da estrela polar

© 2012, Oficina do Livro e Francisco Moita Flores

Director de la col·lecció: Sebastià Bennasar

© del text: Francisco Moita Flores, 2012

© de la traducció: Sebastià Bennasar Llobera, 2018

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2018

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: novembre de 2018

ISBN: 978-84-1303-034-0

DL L 1.222-2018

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

«Imprès a **lleida**»

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.